

ושמרתם את משמרת

"וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמַרְתִּי לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת מִחֻקֹּת הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לְפָנֵיכֶם וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם" (ויקרא יח ל).

"עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבִרָהּ פְּקִלִי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מִצּוֹתֵי חֻקֹּתַי וְתוֹרָתִי" (בראשית כו ה).

מסכת יבמות דף כא עמוד א

אמר רבא: רמז לשניות מן התורה מנין? שנאמר: "כי את כל התועבות האל עשו אנשי הארץ" (ויקרא יח כז),⁴ "האל" - קשות, מכלל דאיכא רכות, ומאי ניהו? שניות.⁵ ... רב יהודה אמר, מהכא: "וְאִזְוּ וְחָקֵר תִּקְוּ מְשָׁלִים הַרְבִּיה" (קהלת יב ט), ואמר עולא א"ר אלעזר: קודם שבא שלמה, היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה אזניים,⁶ עד שבא שלמה ועשה לה אזניים.⁷ ר' אושעיא אמר, מהכא: "פְּרָעָהּוּ אֶל תַּעֲבָרְ בּוֹ שְׁטָה מַעְלֵוּ וְעִבְרוּ" (משלי ד טו).⁸ אמר רב אשי: משל דר' אושעיא, למה הדבר דומה? לאדם משמר פרדס, משמרו מבחוץ - כולו משתמר, משמרו מבפנים - שלפניו משתמר, שלאחריו אינו משתמר.⁹ ... רב כהנא אמר מהכא: "ושמרתם את משמרת" (ויקרא יח ל) - עשו משמרת למשמרת. א"ל אביי לרב יוסף: הא דאורייתא היא! - דאורייתא ופירשו רבנן. - כל התורה נמי פירשו רבנן! אלא מדרבנן, וקרא אסמכתא בעלמא.¹⁰

¹ זה הפסוק המסכם את פרשת עריות שבסוף פרשתנו, פרשה שאנו גם קוראים במנחה של יום הכיפורים (ובכך כאילו משלימים את הקריאה של שחרית ביום הכיפורים שהיא בסדר עבודת יום הכיפורים שבתחילת פרשתנו). הקטע מהפסוק שאנו מבקשים לדרוש בו הוא "ושמרתם את משמרת" - שמירת המשמרת.

² הרבה "שמירת משמרת" יש לנו בתורה ובנביאים, בספר ויקרא, במדבר, מלכים, יחזקאל, דברי הימים ועוד, רובם המכריע בהקשר למשכן, למקדש ולעבודת הכהנים והלוויים בו. אך אנו בחרנו להזכיר את זה של אברהם, שהוא הראשון לכולם ויותר קשור לעניינינו. ודומה לו גם זה האחרון בתורה, בספר דברים ראש פרק יא: "וְאֶהְיֶה לְפָנֶיךָ וְשָׁמַרְתָּ מִשְׁמַרְתּוֹ וְחֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו וּמִצְוֹתָיו כָּל הַיָּמִים". וראה גם יהושע כב ג בדברי הפרידה שלו מבני גד ובני ראובן: "לֹא עֲזַבְתֶּם אֶת אֲחֵיכֶם זֶה יָמִים רַבִּים עַד הַיּוֹם הַזֶּה וּשְׁמַרְתֶּם אֶת מִשְׁמַרְתִּי מִצּוֹת ה' אֱלֹהֵיכֶם" וכן בצוואת דוד לשלמה, מלכים א ב ג, הפטרת פרשת ויחי: "וּשְׁמַרְתָּ אֶת מִשְׁמַרְתִּי ה' אֱלֹהֶיךָ לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי לְשֹׁמֵר חֻקָּיו וּמִשְׁפָּטָיו וְעֲדוּתָיו כְּכַתּוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה לְמַעַן תִּשְׁפִּיל אֶת כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה וְאֶת כָּל אֲשֶׁר תִּפְגַּח שָׁם". ובמשמרת אברהם כבר דנו בדברינו [קיימו האבות את התורה](#) בפרשת תולדות והפעם נוסיף שמועה ומשמרת למשמרת המשמרת.

³ "שניות" הם קרבה משפחתית דרגה שנייה שמן התורה אין בכך איסור עריות, אבל חכמים גזרו גם על קרבה כזו. ראה במשך הגמרא שם שהיא מסבירה: "מה הם שניות? אם אמו, ואם אביו, ואשת אבי אביו, ואשת אבי אמו, ואשת אחי האב מן האם, ואשת אחי האם מן האב, וכלת בנו, וכלת בתו וכו'".

⁴ גם זה פסוק בפרשתנו בסיכום פרשת עריות: "כִּי אֶת כָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵל עֲשׂוּ אַנְשֵׁי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לְפָנֶיךָ וַתִּטְמְאוּ הָאָרֶץ".

⁵ אל הוא לשון חוזק וכח (איל), קיצור המילה בתורה "התועבות האל" במקום "התועבות האלה" מתמקד בתועבות הקשות והחמורות ומכלל זה אתה מבין שיש תועבות משניות, בדרגה חמורה פחות.

⁶ סל שאין לו ידיות וקשה לאחוז בו ולשאת אותו.

⁷ במקומות רבים מותקף שלמה ע"י חז"ל על שהתחכם על מצוות התורה וסופו שחטא והחטיא את ישראל. ראה דברינו [אמרת אחכמה והיא רחוקה מנין](#) בפרשת חוקת וכן [כי העושה יהולל חכם](#) בקהלת. וכאן מייחסים לו חז"ל את עשיית המשמרת לתורה (כפי שנראה), את עשיית האזניים לתורה, את הפירוש, התורה שבע"פ, הוספת הגדר של חכמים לתורה על מנת למנוע עבירה חמורה יותר. על נושא עשיית אזניים לתורה ראה עוד בגמרא עירבין כא א וכן בשיר השירים רבה (וילנא) א ח שם עשיית האזניים היא אמנות המשל והדוגמא: "שיר השירים - זה שאמר הכותב (קהלת יב) ויותר שהיה קהלת חכם. אילו אדם אחר אמרן היית צריך לכופ אזניך ולשמעו הדברים האלה, ויותר שאמרן שלמה. ואילו מדעתו אמרן היית צריך לכופ אזניך ולשמעם, ויותר שאמרן ברוח הקודש. ויותר שהיה קהלת חכם עוד למד דעת את העם ואזן וחקר תקן משלים הרבה ואזן דברי תורה וחקר דברי תורה עשה אזניים לתורה. ואת מוצא שעד שלא עמד שלמה לא היתה דוגמא ... רב נחמן אמר: לפלטין גדולה שהיו בה פתחים הרבה וכל שהיה נכנס בתוכה היה טועה מדרך הפתח. בא פקח אחד ונטל הפקעת ותלאה דרך הפתח, היו הכל נכנסים ויוצאים דרך הפקעת. כך, עד שלא עמד שלמה לא היה אדם יכול להשכיל דברי תורה, וכיון שעמד שלמה התחילו הכל סוברין תורה".

⁸ פשט הדרשה נראית מהמילים "אל תעבור", סטה מהדרך ועבור משם, כפי שמפרש שטיינזלץ על אתר. בדומה לפסוק אחר במשלי ה פ: "הַרְחֵק מֵעֲלִיָּה דָרְכְךָ וְאַל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בֵּיתָה", שנדרש רבות כגון בגמרא עבודה זרה יז א, אך בפרט באבות דרבי נתן על המאמר: עשו סייג לתורה. ראה נוסח א פרק ב שם שהוא על מינות ובנוסח ב פרק ג שם שהוא על זנות: "מנין שעשו כתובים סייג לדבריהם? שנאמר: הרחק מעליה דרכך (משלי ה ח). אומרים לו לאדם שלא תלך בשוק הזה ולא תכנס במכר הזה שהאשה זונה בתוכו ואשה נאה היא והיא משטה את כל הבריות אחריה ביופיה". אבל רש"י מדגיש דווקא את המילה "פרעהו" ומסביר שם: "פרעהו - הגילהו לאיסור והוסיף עליו כדי שלא תעבור בו כמו גדל פרע".

⁹ מה שנקרא שמירה היקפית או אקטיבית ולא בתוך הבית. אבל הגמרא שם לא אוהבת את המשל של רב אשי ולא הבנו מדוע בעצם.

¹⁰ אביי מקשה לפני רב יוסף על שיטת רב כהנא (ואולי גם על רב יהודה שמביא גם הוא רמז לשניות מפסוק בתורה ולא מהנביאים או מן הכתובים כעולא ור' אושעיא) שאם כך, אז האיסור של שניות הוא מהתורה (מדאורייתא) ולא מחכמים (מדרבנן)! רב יוסף מציע פיתרון מורכב שעצם הדרשה לאסור עריות דרגה שנייה היא מהתורה וחכמים רק פירשו ומנו מי הן השניות לעריות (ראה המשך הגמרא שם שהבאנו בהערה 3). וזהו "מדרבנן". עונה לו אביי בטענה חזקה שאם כך, בכלל התורה כולה, כל מקום שחכמים מפרשים את דברי הכתוב, כל התורה שבע"פ בעצם, תאמר עליה שהיא מדרבנן! תולדות ואבות מלאכה בשבת למשל! (והרי זו בדיוק טענת הקראים כנגד הפרושים). התירוץ הסופי, כפי שיכולנו בעצם להבין ממשפט הפתיחה: "רמז לשניות מן התורה מנין?", הוא שאכן כל הדין של עריות שניות, ובדומה לו גזירות וסייגים רבים אחרים שקבעו חכמים, בכללם חנוכה ופורים למשל, הם תקנות חכמים והפסוק מהתורה אינו אלא אסמכתא בלבד. נראה שבקטע קצר זה מקופל נושא מורכב וסבוך של הגבולות בין דאורייתא ודרבנן, ובכך כבר דנו גדולי עולם בשורש א של ספר המצוות לרמב"ם והשגות הרמב"ן עליו שדנים בגמרא זו. ואכמ"ל.

מסכת מועד קטן דף ה עמוד א

"מציינין את הקברות"¹¹ אמר רבי שמעון בן פזי: רמז לציון קברות מן התורה מנין - תלמוד לומר: "וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון" (יחזקאל לט טו)...¹² רבי אבהו אמר מהכא: "וטמא טמא יקרא" (ויקרא יג מה) - טומאה קוראה לו, ואומרת לו: פרוש. וכן אמר רבי עוזיאל בר בריה דרבי עוזיאל רבה: טומאה קוראה לו ואומרת לו: פרוש... אביי אמר מהכא: "ולפני עור לא תתן מכשול" (ויקרא יט יד). רב פפא אמר: "ואמר סולו סולו פנו דרך" (ישעיהו נז יד). רב חנינא אמר: "הרימו מכשול מדרך עמי" (שם). רבי יהושע בריה דרב אידי אמר: "והודעת להם את הדרך ילכו בה" (שמות יח כ). מר זוטרא אמר: "וְהִזְרַתְּם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִטְּמֵאֹתָם" (ויקרא טו לא). רב אשי אמר: "ושמרתם את משמרת" (ויקרא יח ל) - עשו משמרת למשמרת.¹³

ספרא אחרי מות פרשה ט

"ושמרתם את משמרת" - שמרו לי משמרת. "ושמרתם משמרת" - להזהיר בית דין על כך. "לבלתי עשות מחוקות התועבות אשר נעשה לפניכם ולא תטמאו בהם" - מלמד שכל העריות קרויות טומאה. "ולא תטמאו בהם ונטמתם בס" - אם מיטמים אתם בהם, נפסלים אתם מאחרי. מה הנייה יש לי בכס ואתם מתחייבים לי כלייה? לכך נאמר: "אני ה' אלהיכם".¹⁴

מסכת כלה רבתי פרק ג

רחק מן הכיעור ומן הדומה לו, שמא יחשדוך אחרים בעבירה. מנא הני מילי? דכתיב ושמרתם את משמרת, חוקותי אינו אומר, אלא משמרת, שמור את המשמרת עד שלא תכנס לחוקה.¹⁵

פירוש המשנה לרמב"ם מסכת אבות פרק א

ועשו סייג לתורה - רוצה לומר הגזרות והתקנות אשר ירחיקו את האדם מן העבירה, כמו שאמר יתעלה: "ושמרתם את משמרת" (ויקרא יח ל), ואמרו בפרוש זה: "עשו משמרת למשמרת".¹⁶

¹¹ הגמרא דנה כאן במשנה שבראש מסכת מועד קטן, דיני ימי חול המועד הבאים עלינו לטובה: "רבי אלעזר בן עזריה אומר: אין עושין את האמה בתחילה במועד ובשביעית. וחכמים אומרים: עושין את האמה בתחילה בשביעית, ומתקנין את המקולקות במועד ומתקנין את קלקולי המים שברשות הרבים וחוטטין אותן. ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוות המים ועושין כל צרכי הרבים ומציינין את הקברות ויוצאין אף על הכלאים". ראה גם מסכת שקלים פרק א משנה א: "באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורין את המגילה בכרכין. ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוואות המים ועושין כל צרכי הרבים ומציינין את הקברות ויוצאין אף על הכלאים". כל אלה, כך נראה, הן פעולות חשובות לתיקון תשתיות וסביבה שנפגעו מהגשמים והיו צריכים טיפול לפחות פעם בשנה. תקופת תיקוני רשות הרבים אלה חלה בחודשים אדר וניסן, כזמננו בימים אלה של אביב והתחדשות הטבע, ולא ניתן לדחותן או לעכבן לפי שהן צורך רבים ולפיכך לשיטת חכמים מותרים אף בחול המועד.

¹² ראה בגמרא שם, בקטע שהשמטנו השקלא והטריא מה עשו לפני שבא יחזקאל וחדש דין זה, והתשובה, בדומה לסיום הגמרא ביבמות לעיל, שבאמת ידעו דין זה ממסורת או סברא (גמרא), והפסוק ביחזקאל הוא רק אסמכתא: "גמרא גמירי לה, ואתא יחזקאל ואסמכה אקרא". נראה שבכל הדרשות כאן, גם אלה שמביאות פסוקים מהתורה, ברור לגמרא שאלה אסמכתאות בעלמא ושוב אין הגמרא חוזרת על שאלת אביי בגמרא ביבמות לעיל שאולי עשיית המשמרת למשמרת היא מהתורה.

¹³ עוד שם דרשת רבינא מהפסוק: בתהלים ו כג: "וְיִשֶׁם דָּרְךְ אֲרָאנוּ בְיַשֵּׁע אֱלֹהִים" שכבר נדרשנו לו בדברינו **זובח תודה יכבדני** בפרשה צו ועוד יש להאריך בו בהזדמנות. לעניינינו, שוב הדרשה על משמרת למשמרת והפעם לעניין ציון קברים. שים לב שרוב הדרשות האחרות הן מפסוקים הקשורים לדרך וואו לטומאה ורק הפסוק שלנו מדבר בלשון כללית יותר של עשיית משמרת למשמרת.

¹⁴ מדרש ספרא, שהוא כנראה המקור הקדום ביותר (התנאי היחיד) הדורש את הפסוק שלנו, מתמקד בנושא עריות ראשונות הנזכרות בתורה והצורך להיזהר מהן ואף לצוות בית דין על כך. לצורך זה הוא גם "מגייס" את הפסוק החותם את פרשת מאכלות אסורים בפרשת שמיני: "ולא תטמאו בהם ונטמתם בס", עליו התעכבנו בדברינו טעם במאכלות אסורים בפרשת שמיני השתא. (ראה ספר קדושה ביד החזקה לרמב"ם שמכיל שני נושאים עיקריים: עריות (איסורי ביאה) ומאכלות אסורות (כולל דיני שחיטה). אפשר שספרא זה שימש מקור לרמב"ם). את הקו המרחיב, שניצניו כבר ראינו בגמרות לעיל, באסמכתא איסור עריות שנית ותקנת ציון הקברים לפסוק שלנו, נשוב ונראה להלן, בעיקר בדברי הראשונים. אבל במקרא ובדרשות חז"ל, העיקר הוא איסור עריות הבסיסי, שהוא תנאי לירושת הארץ. וכפי שהפסוקים החותמים את פרשת עריות חוזרים ומדגישים: "כִּי אֶת כָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵל עָשׂוּ אֲנָשֵׁי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לְפָנֶיכֶם וַתִּטְמְאוּ אֶתְכֶם בְּטִמְאֹתָם אֲתֶם כְּאֲשֶׁר קָאָה אֶת הַגּוֹי אֲשֶׁר לְפָנֶיכֶם". שים לב גם להבדל בין לשון הספרא: "שמרו לי משמרת" ולשון האמוראים: "עשו משמרת למשמרת". ראה פירוש שטיינזלץ בגמרא יבמות הנ"ל שמביא את בעל הלכות גדולות שאומר: "אף שלמדו מכתוב זה (ושמרתם את משמרת) לכל התורה, מכל מקום הוא עצמו מדבר בדיני עריות, ומשום כך אין בכל ההלכות שבתורה דברים שהוסיפו בהם חכמים כל כך הרבה תקנות וסייגים כמו בדיני ייבום וגיטין, כדי לעשות סייג לערוה ולקיים מצוה של קדושים תהיו במובן של פרושים מן העריות". אך הדברים כן הורחבו כפי שנראה בהמשך דברינו.

¹⁵ גם מקור זה מתמקד בעריות תוך הדגשת הכיעור שבדבר. אכן, יש כאן משמרת שעומדת לפני החוקה ומכאן הצורך הכללי להתרחק מן הערוה. אבל הכל בדיני עריות. ראה גם גמרא חגיגה יא ב על האיסור לדרוש בפרשת עריות לפני שלושה תלמידים ויותר שמנסים ללמוד אותו מהפסוק שלנו: "ושמרתם את משמרת, ושמרתם - תרי, משמרת - חד". לימוד זה אמנם נדחה מפני סברא, אבל הגמרא מסבירה שם מה מיוחד בעריות: "שנפשו של אדם מחמדתן, ומתאוה להם". וראה עוד משנת רבי אליעזר פרשה יז עמוד 322: "רבן שמעון בן גמליאל אומר: ושמרתם את משמרת, הא כל היושב ולא עבר עבירה, נותנין לו שכר כעושה מצוה. לא שיהא יושב ובטל, אלא כגון שבא דבר עבירה לידו ונוצל ממנה. אמרו על צדיק אחד, שתבעתו מטרונה אחת, ועלה לגג ונפל. ובא אליהו ז"ל, וקיבלו, שראת אותו מצטער כך, תהת וחזרה בה. אמרו עליו על [ר'] כהנא, שתבעתו מטרונה אחת, ועלה לגג ונפל. ובא אליהו ז"ל, וקיבלו, ולא נזק". זה רב כהנא בגמרא יבמות בה פתחנו, אבי הדרשה: "עשו משמרת למשמרת!" והכל בדיני עריות וביחסים שבינו ובינה.

ביאור על ספר המצוות לרס"ג (הרב פערלא) מנין שישים וחמש הפרשיות פתיחה

...¹⁷ אבל ודאי עיקר הך דרשא דדריש ושמרתם את משמרת עשו משמרת למשמרת. דרשא גמורה היא מדאורייתא. וכדדריש לה נמי בספרא שם. והיא מצוה לבית הדין לתקן תקנות ולגזור גזירות לאיסורין שבתורה למנוע בכך מלהיכשל בהן. וכדאמרין בספרא להזהיר ב"ד על כך. וכן כתב הרמב"ם ז"ל (בהקדמתו לפיה"מ סדר זרעים) בהדיא וז"ל הגזירות שתקנו הנביאים והחכמים בכל דור ודור כדי לעשות סייג לתורה ועליהם צוה הקב"ה לעשותם. והוא מה שאמר במאמר כללי ושמרתם את משמרת. ובאה הקבלה בו עשו משמרת למשמרת וכו'.¹⁸

רש"י מסכת ביצה דף ב עמוד ב

והא דאמרין בכלי תלמודא שאין גוזרין גזרה לגזרה - מהאי קרא נפקא: ושמרתם את משמרת - עשו משמרת, כלומר גזרה, למשמרת - לתורת, ולא משמרת למשמרת, שלא יעשו גזרה לגזרה.¹⁹

בית הבחירה למאירי מסכת אבות פרק א

המאמר הג' שיעשו סייג לתורה. שעד אותו זמן לא היו עושין סייג לאסור את המותר, מחשש שמא יבואו לידי איסור. ומתוך כך תמיד היו באים לגוף העבירות כמו שמצינו להם בנשואי נשים נכריות בספר עזרא ובחלול שבת ובכמה דברים. ועתה בגלות בבל התחילו לעשות תקנות וגדרים לקדש עצמן במותר להם שלא ליגע באיסור תורה וכבר הוציאוה מן התורה כמו שדרשו רז"ל ושמרתם את משמרת עשו משמרת למשמרת. ובאבות דר"נ פ"ק פירשו עשה סייג לדברך כדרך שהקב"ה עשה סייג לדבריו. ויראה לי בביאור זה שהוא הזהיר להיות כל אדם שומר פתחי פיו לתת להם בל יכביד השומעים בהם. וכל שכן כשמדבר בדברי תורה, שלא ידבר בהם אלא בזמן הראוי בשיעור הראוי ובמקום הראוי לו ובדברים הראויים לו, אם מצדו אם מצד השומעים. ובמשלי הערב אמרו על חכם אחד שהיה מאריך בדבריו יותר מדאי ושאלו לו: מדוע אתה עובר הגבול להאריך כל כך? ואמר להם: כדי שיבינו הפתאים. אמרו לו: בעוד שיבינו הפתאים, המשכילים יקוצו. ואמרו כדרך שעשה הקב"ה סייג לדבריו, עניינו, כמו שהקב"ה נתן התורה והמצוות והחוקים כפי מה שראוי לאדם לסבול לפי המונח בטבע עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע, כן יהיו דברי האדם במידה במשקל ובמשורה וכ"ש בדברי תורה.²⁰

שבת שלום וגדול**מחלקי המים**

¹⁶ ובהקדמתו לפירושו למשנה (סדר זרעים) דבריו אולי ברורים עוד יותר: "והחלק הרביעי הם הדינים שקבעו הנביאים והחכמים שבכל דור ודור על דרך הגדר והסייג לתורה, והם שצוה ה' לעשותם באופן כללי באמרו ושמרתם את משמרת, ובא בקבלה עשו משמרת למשמרת. והם שקוראים אותם חז"ל גזרות". נראה שהרמב"ם הוא הראשון שמרחיב את הביטוי "עשו משמרת למשמרת" שאצל חז"ל הוא די תחום לענייני עריות, בעצם הקישור שהוא עושה בינו ובין הכלל: "עשו סייג לתורה". לעיל, בהערה 8, כבר ראינו, שאבות דרבי נתן, על שני נוסחיו, מקשר את "עשו סייג לתורה" עם הפסוק במשלי: "הרחק מעליה דרך". אם לא טעינו, לרמב"ם שמורה זכות הראשונים בקישור משמרת למשמרת לכלל הרחב של "עשו סייג לתורה" ומכאן נפתחה הדלת לתליית סייגים ותקנות חכמים על הפסוק בפרשתנו.

¹⁷ בקטע שהשמטנו הוא מתייחס לסוף הגמרא ביבמות שהבאנו בראש דברינו וממשיך משם לדיון כללי בהוספת חכמים על דיני התורה. ובשו"ת הריב"ש סימן רעא הדברים חדים עוד יותר: "וכל התקנות והגזרות כך היו: ע"י מנין החכמים, שהיו גוזרין ואוסרין על כל ישראל, דברים המותרים. אם כדי לעשות סייג לתורה, כמו שנצטוונו: ושמרתם את משמרת, עשו משמרת למשמרת. אם גזרות חדשות, לפי מה שראו, שהם צורך הזמן, או לאיזה מקרה שקרה". וראה עוד ר' צדוק הכהן מלובלין - פרי צדיק בראשית לחנוכה: " ... והטעם דכל מצוות דרבנן יש להם שורש בתורה כמו עירובין משמרת וסייג שלא יבואו לטלטל ברשות הרבים ודבר זה אסמכוה אקרא ושמרתם את משמרת עשו משמרת למשמרת כמו שאמרו ביבמות (כ"א א)". ראה גם פירוש [רבינו] בחיי לתורה, דברים ד ב על הפסוק לא תוסיפו: "לא תוסיפו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו. יזהיר שלא יתחכם האדם על המצוות לומר: אוסיף על מה שצוה השם יתברך, ויחשוב כי התוספת הזה תהיה עבודה לשם יתברך, לכך אמר: לא תוסיפו, כי התורה שלמה אינה צריכה תוספת ומגרעת, וכל המוסיף בה גורע ... אבל מה שתקנו רז"ל והגדרים והסייגים שלהם אין זה נקרא תוספת, כי לא באו אלא לשמור את העיקר, כמו שעושים לכהן גדר סביב כדי שישתמר הכרם, וכענין שאמר: לך לך אמרין נזירא, סחור סחור, לכרמא לא תקרב. אדרבה העובר על גדריהם ותקנותיהם עובר על לאו: (דברים יז, יא) דלא תסור מן הדבר, וכן צוה התורה: (ויקרא יח, ל) ושמרתם את משמרת, ואמרו רז"ל: (יבמות כא א) עשו משמרת למשמרת". ויש עוד דוגמאות רבות לכך שהראשונים והאחרונים הרחיבו עד מאד את "עשו משמרת למשמרת" וראו בכלל זה מקבילה למצוות "לא תסור" ובסיס לכך הגדול של חכמים להוסיף סייגים ולתקן תקנות לפי הבנתם.

¹⁹ וכן הוא במחזור ויטרי סימן תכד: "ועשו סייג. גדר והרחקה לדברי תורה. שתהיו גוזרין גזירה למצות ... כדי להרחיק אדם מן העבירה עצמה שאסורה מן התורה. וכן הוא אומר ושמרתם את משמרת. עשו משמרת למשמרת ... ולא משמרת למשמרת משמרת". אם לא טעינו, אז חכמי צרפת ורש"י בראשם הם הראשונים (ואולי היחידים) שחידשו את הביטוי "ולא משמרת למשמרת משמרת" כטעם לכלל שאין גוזרים גזרה לגזרה. אצל חז"ל ובגמרא, כולל זו שביבמות שהיא המקור הראשי לנושא לנו, הביטוי השכיח הוא מסברא פשוטה: "היא גופה גזירה, ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה?". ואם כבר רש"י מרחיב, הוא עושה זאת על בסיס הפסוק של אברהם: "וישמור משמרת" כשהוא רוצה לפתח את הרעיון שהאבות קיימו את התורה, ולא על בסיס הפסוק שבפרשתנו. ולא הספקנו להעמיק בעניין זה.

²⁰ אחרי דברים כדרבנות אלה, לא נותר לנו אלא לסיים את הגיליון ולא להוסיף דבר, בודאי לא לרמוז לדרשות השבת הגדול.